

DĚTI DVOU SLUNECÍ

1975

Dnes jsem dostal prezidiální
přípis, abych sobě dal ostří-
hat trochu dlouhé své vlasy.
To bych byl blázen!

Jan Neruda - Povídky malo-
stranské

Když se mne před časem zeptal Dr. Závřach, jestli
bych napsal úvod k antologii básní od lidí, kteří
chodí ke Dvornímu sluncům, byl jsem především potěšen
tím, že takový soubor vzniká. Když se totiž mluví
o úrovni a smyslu toho, co se děje v tzv. první
kultuře - to jest kultuře šířené oficiálními sdě-
lovacími prostředky, setkávám se často s názorem,
že něco se tam přece jenom dít musí, že alespoň
nějaká kultura být musí, protože lidé bez ní žít
nemohou. Jenomže právě proto, že potřeba kultury
je bytostnou a svobodně myslícím člověku, musí si
ji vytvářet sám bez ohledu na její zdeformovanou
podobu, jak mu ji například v poezii předkládají
v současné době časopisy v čele s Mladým světem.

Neboť to, co se v oficiálním tisku za mladou poe-

zii vydává, nemá s ní ve skutečnosti nic společného. Každý rok pozorujeme "nové vlny" ambiciózních mladých lidí, kteří píší přesně takové "básně", o jakých vědí, že budou uveřejněny, básně, v nichž nejde buď vůbec o nic nebo o servilní přitakávání oficiálně hlášeným názorům. Jak se tento stav věcí musí jevit beznadějným tomu, kdo má možnost sledovat pouze to, co je veřejnosti předkládáno z oficiálních míst! A jakou úlevu a radost musí pocítit ten, kdo zjistí, že nadochází k přerušení kontinuity vývoje poezie, že existují básníci, kteří píší dál bez jakékoliv snahy o uplatnění ve sféře první kultury. A ještě potěšitelnější je, že se neuspokojují pouhou seberealizací - psaním do šuplíku, ale chtějí to, co dělají, ukázat dalším lidem. Na námitku, že je to málo lidí, kterým to takto mohou zprostředkovat, se dá odpovědět snadno: lepší malý okruh než žádný. Lepší dělat něco poctivého pro dvacet lidí než se podílet na devastaci hodnot v časopisu s nákladem 200 000 výtisků.

Kde se odehrává kulturní život dnešní mladé generace, je nasnadě: v hospodách. Po likvidaci všech možností svobodné výměny názorů na poli společenských institucí a sdělovacích prostředků je to

poslední území, kde se mohou mladí lidé neoficiálně scházet a mluvit spolu o tom, co je opravdu zajímavé a ne o tom, co jim diktuje establishment. Je to místo velice ošidné. Zdaleka ne všichni z neuvěřitelného počtu mladých lidí, kteří se dnes v hospodách scházejí, se snaží o něco podobného jako básníci zastoupení v tomto souboru. Daleko víc se jich pomalu upíjí za resignovaného tvrzení, že se stejně nedá nic jiného dělat. Není to pravda. Dá se toho dělat mnoho, ale musejí to udělat sami: nikdo to neudělá za ně. Stejně jako je smutný pohled na ty, kdo se scházejí po hospodách jenom proto, aby pili, je smutný pohled na ty, kdo se domnívají, že svoji společenskou roli splnili tím, že si nechali narůst dlouhé vlasy. Je to krásný symbol odhodlání nakládat sám se sebou podle svého vnitřního přesvědčení, symbol nepoužitelnosti pro záměry establishmentu, který se stává zbytečným, jakmile se stane cílem. Mám všechny důvody se domnívat, že pro básníky zastoupené v této antologii jsou dlouhé vlasy něčím víc než samoučelnou ozdobou. Byli by blázni, kdyby si je nechali ostříhat!

Poezie, zastoupená v tomto sborníku, má společný jeden rys. Zabývá se tím, co dnešní mladé lidi aku-

tečně zajímá. Myslím, že prostředky, které volí k tomu, aby vyjádřili svoje obavy, zhnusení a pobouření, jsou zcela úměrné. Bez hysterie i bez nářku komentují to, co se s nimi a s námi děje v dnešní době. To, o čem píší, je zcela reálné. Připomenu jenom jednu větu z básně Milana Kocha: "Jsem nerozumný chlapec přepadený policií." To není snová vize fantazírujícího básníka. V době, kdy se tato antologie rodila, seděl s námi u stolu právě U dvou slunců Jiří Števích. Pak jsme se sešli s Dr. Zawrachem na koncertě Števíchovy skupiny Abram. Teď jeho sólovou kytaru dlouho neuslyšíme. Před týdnem jsme se dozvěděli, že byl vzat do vazby - pro příživnictví. V době, v níž establishment může z tohoto důvodu zavřít člověka, který věnuje dlouhé hodiny cvičení na kytaru a další hodiny zkoušení hudby pro veřejné vystoupení, kde předává svoji radost z tvoření dalším stovkám lidí, nemůže se skutečný básník snad ani zabývat něčím jiným než komentováním smutných skutečností tohoto světa. Myslím, že je správné, že básníci od Dvou slunců dělají právě to.

E. B.

(1930)

Justin u Doul Lurey

3. II. 1975

Nás se to netýká!
My jsme sami svoji
Pokud nebude světová revoluce
ale jen pížlání pseudomarrismu
tak se nás to netýká!

Co s onaními fašistických socialistických států
Třetího světa
co se zeanobštělým trockismem
a co s rozpadlou New Left -
- nás se to netýká

Dělejte si svoje gulagovské socializmy
etablujte se jako společenská elita
dělejte si svoji pakulturu -
- nás se to netýká

Blbněte si ještě víc
s výpravami na Měsíc
buďte blahobytní až na půdu
přijměte za svou jakoukoli ostudu
nás se to netýká

My budeme ta mlčící menšina
nejprv k radosti mocipánů
pak k jejich úleku
až si uvědomí že žijeme bez nich
Co pak z toho třeba může pojít ?

Strach z nás vytváří nenávisť vůči nám
nenávisť idiota k normálnímu člověku
nenávisť fašisty ke kultuře
nenávisť věznitele k vězňovi

Bude jen na nás záležet
co ze sebe uděláme
Každé lezení do prdele jím
se trestá sebou samo
ztrátou jakýchkoli perspektiv
neboť peníze nejsou perspektiva

Bude ale záviset na nás
abychom něco dělali
a neuchlastat se po hospodách
s nejapným žvaněním
o tom jak jsme se ožrali včera

Bude záviset na nás
vytvoříme-li druhou kulturu a nebo hovno
dokážeme-li vytvořit svůj etos a nebo prd
dokážeme-li se stát lidmi a nezůstat idioty
Bude záviset na nás
jestli ještě vůbec přežije svět

ANONYM

(1952)

"Underground Praha 1973"

Bylo nás dost
a měli jsme zlost
a hlavně žízeň
též vylhancu trýzeň
práce je krivda
ať žije ta naše P R A V D A

Ty náš výjimečnej živote!

v našich srdcích sídlil spravedlivý duch
vždyť my byli lepší lidé
nejednou zmizel všechen ruch
každej z nás hovno vidí

pryč jsou už naše lásky
odejdou i vlásky

tambleten sbírá odznaky
jak rád pije rum
továrny, taky města
zná jistě každý dům

jinej zas s chutí nemeslou
velikou honí módu

a já,
snad abych se napil jódu
jódu nebo kyseliny
zmizelo by mě kus

tak vidíš ty vole, hrádno
že nejsi žádněj Hus

Letní

I.

Obrat o stoosmdesát stupňů
přichází právě včas
myšlenka zmlíná
sústává hlas
Ale co dělníci v bílých pláštích
A černých duších
KAM PATŘÍŠ
KOMU PATŘÍŠ
KAM SPĚCHÁŠ
ODKUD SPĚCHÁŠ
KAM DEJCHÁŠ
A PROČ
KOHO TO SLÝCHÁŠ
z e l e n ě r ů ž o v ě t

II.

dnes příliš brzy asi tak v šest
musel jsem zatnout svou ruku v pěst
abych neslyšel ráno
a ořezat tužku
a příliš obyčejnou tuhou
když odešel čas s podivnou duhou

zůstal jen vlas

III.

je červený červenec
ulice mrzne zářem
odešel milenec
milenec ČAS

mrzáci narovnali svoje pokrivené údy
kosti jsou ohebné
a charaktery
taky jsou ohebné
i já teď pozdravím vysoké chůdy

a půjdu ZAS

30. 7. 1974

13. 10. 1973

tisíciletá slávo!
co budeš dnes slavit?
máš na to právo
přírknuté alhou
v níž tonou mdlé mozky

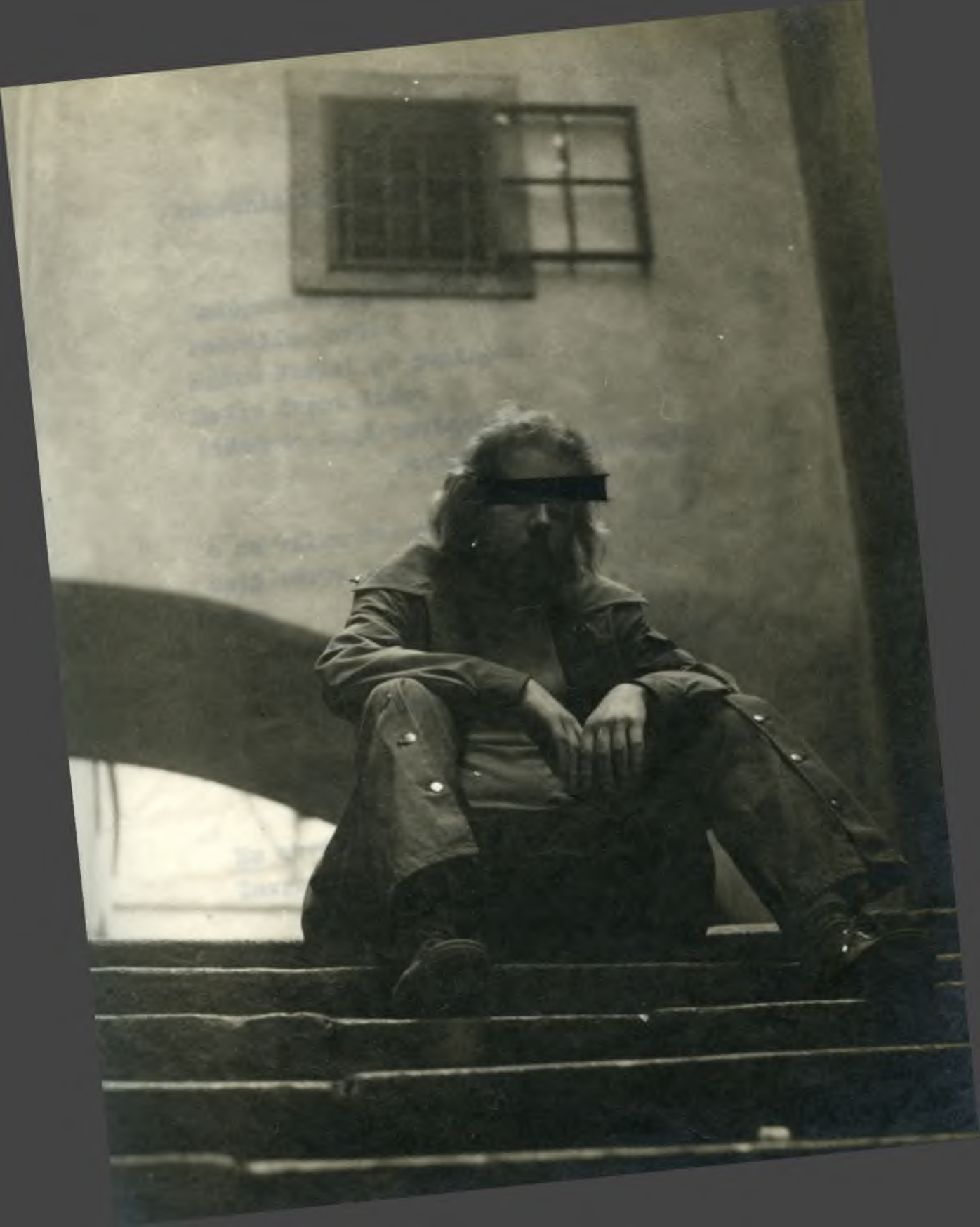
naplněné kořennými pilinami
že lezeš železo do pelic
ze kterých vyjde vše to krásné
ale nám vzdálené
kíco
měříš nebo věříš
v alkoholické zapomnění
či prohlédnutí
kde je hranice
naší blbosti a mladosti

rozcuchané klíny
čekající na válku

to je život

QUIDO

(1950)

Anarchistická vykřikována

Zadupeme dokumenty

Podpálíme svět

Budem šlapat po papírech

Hrdla řezat lidem

lidem co mají povinnosti

povinnosti žerou kosti

a za válku dám půl parku

Celý párek tomu dám

tomu

co prý není kmén

Dá za válku parku půlku

druhou půlku může zbaštit

Ham

Za chvíli se bude vraždit

Zavraždíme ty ty ty

přece buržousty

Budem střílet nalevo

Budem střílet napravo

Nebojme se ničeho.

Milá

pojď jednou zréna

na lov

slov

Na kraj světa vyšlápneš si

krásná slova hledat

(těla doma necháme si

kdopak je má tahat)

Některé jsou čisté

bílé

podobná jsou perleti

Jiná

Jako hovno vole

užívané havěti

Krásná slova budem zdravit

"Dobrý den a jak se máš"

pojď se s náma kamarádit

Krásná slova

najdeme si

Budem je mít pospolu

v restauraci začouzené u stolu

Nafoukaní kanáři
melou si svou pořádk
Dobry pro nás
ten kdo hnije
ostatní je neřádk

Ten kdo hnival za Hitlera
bude hnit i teď
holt
nátura

Tohle žití
žití není
Podobno je příliš
tlení
Tohle žití
je už k sblití

Kdekdo zvrací
nad svou prací
Na někoho
čeká asi
bití

Zvracím růžové plátky
a těžké břicha černých much
se mě zlehka dotýkají
a dojím opelichanou kozu
prý můžu
a plivu kolem sebe
ale
sbírání plivanců
a měnění je v písma?
raději dlouhý nos
vypláznou jazyk
ukážu paty

Jenně
malíčkým kladívkem
mi bušíš do spánků
koníku snů
Buď pozdraven
malíčký koníčku
Plnou hrstí
snů rozdáváš
Podkůvky nemáš
Přicházíš po špičkách
Děsíš se budíku

Milostná

Jak slon opilý štěstím
někdo umyl špinu z ulic
Běžím za tebou
za tebou
má lásko

Ať troubí pouťové trumpety
v rádiu dnes hráli jazz
trochu sprchlo
nevadí

Jak slon opilý štěstím
běžím za tebou
má lásko

Koupím si bubínek
k němu dvě paličky
BUM TARATA BUM TA BUM
stromům budu bubnovat
o své lásce

Volám do výše
volám do dáli
Ať ŽIJE LÁSKA

Jak slon opilý štěstím
běžím za tebou
má lásko
divoká řeka
ohní palčivý
skálo nádherná

Hra (model)

Leží sirka na sirce

Leží sirka na sirce necelé dva měsíce

Leží sirka na sirce necelé dva měsíce libuje si velice

Leží sirka na sirce necelé dva měsíce libuje si velice
z života má nejvíce

Leží sirka na sirce necelé dva měsíce libuje si velice
z života má nejvíce nemá ona přece plíce

Leží sirka na sirce necelé dva měsíce libuje si velice
z života má nejvíce nemá ona přece plíce vyhne se jí
jí padoucnice

Leží sirka na sirce necelé dva měsíce libuje si velice
z života má nejvíce nemá ona přece plíce vyhne se jí
padoucnice neví co je prostituce

Leží sirka na sirce necelé dva měsíce libuje si velice
z života má nejvíce nemá ona přece plíce vyhne se jí
padoucnice neví co je prostituce nečeká jí exekuce

Leží sirka na sirce necelé dva měsíce libuje si velice
z života má nejvíce nemá ona přece plíce vyhne se jí
padoucnice neví co je prostituce nečeká jí exekuce
egál je jí revoluce

Leží sirka na sirce necelé dva měsíce libuje si velice
z života má nejvíce nemá ona přece plíce vyhne se jí
padoucnice neví co je prostituce nečeká jí exekuce
egál je jí revoluce nevyzývá k tanci vejce

Leží sirka na sirce necelé dva měsíce libuje si velice
z života má nejvíce nemá ona přece plíce vyhne se jí
padoucnice neví co je prostituce nečeká jí exekuce
egál je jí revoluce nevyzývá k tanci vejce je to tak
říkajíce

Leží sirka na sirce necelé dva měsíce libuje si velice
z života má nejvíce nemá ona plíce vyhne se jí
padoucnice neví co je prostituce nečeká jí exekuce
egál je jí revoluce nevyzývá k tanci vejce je to tak
říkajíce bez konce.....

Ach BOŽE

PROSTOR

P R O S T O R

P R O S T O R

je třeba

DR. ZAWRACH

(1957)

Nemoc

Co se to děje s naším vědomím?

Proč se tato žena za několik minut bude
snažit oplodnit elektrickým proudem?

Proč ten člověk s vpadlými tvářemi si zítra,
chtěje se zbavit svého stínu, uřízne nohy?

Proč se dívka s copy dívala tak dlouze
na špinavý sporák?

Proč Romeo raději onanoval na vrcholu
Petřínské rozhledny, místo aby psal tetelivá
slova?

Proč můj drahý dnes tak křečovitě a dlouze
do noci piješ?

Proč mě vždy zamrazí, když mne v noci
probudí má neznámá duše?

Bez účinku (Věnováno Borisu Mohoritovi i těm druhým)

Ty nezměrné končiny naší duše
stály náhle v bezobratlém přesvědčení,

co odkud vzchází, když kráčíme,
abychom nechcípili na stejném místě, kde jsme se
narodili,

chceme být zahaleni, absolutně nepoznání,
chceme být neviditelnými svědky křivé své doby,

proč už se nechceme vyjádřit,
proč zapřeme své myšlenky aby se nám snáze souložilo,

chceme být dobytky svých zesnulých pravd,
chceme se opít za cizí peníze,

proč už nám nezáleží na krvácejících přátelích, kteří
v parku přeskakují lavičku
proč stagnujeme v dimenzi o které víme, že je tak
prašivá,

chceme být blázni, bychom vypadli z projektu tzv.
života,
chceme být konfidenty své duše, bez jazyka, ale s očima,

je to strašné, je to nádherné, když nám zbývá jen ten
alkoholický přelud, když jsme agresivní k vlastnímu
vědomí, když zatracujeme vlastní myšlenky, když
ironizujeme svou lásku,

chceme vzlétnout,
chceme shořet,

proč jsme v prdeli, byť snad progresivní,
proč už nevíme koho to mlátíme a komu se vysmíváme,

chceme běžet po hlavách lidí v kině, snad aby to
necítili,
chceme být subjektem, i za cenu lži,
snad bude lépe, když se vrátíme a nebo budeme dělat,
že nikoho nevidíme, ani sami sebe.

Procitnutí

Konečně vidím více než jsem dříve dokázal myslět.

Probouzím se ve své rakvi s novým pocitem.

Co, Lásko?

Jasně světlo všech těch notoricky známých vteřin
a přece je možné vidět je znovu, jsou krásné. Ach,
nádherné.

Nechci být běžec v soukromé zahradě střídmosti

Nechci přijímat kovové pocty od generace
opravdu vydařených silvestrů

Nechci letět rychlým nebem a rozrážet hněvnou silou
jiskřící prostor

Nechci klusat vysokoškolským schodištěm výroční
slavnosti

CHCI MILOVAT !

Nechci být jen na vteřinu zablédnout svoji tvář v
hypnotickém světle obrazu 32 krát 50 centi-
metrů

Nechci svým mozken vytvořit neviditelný povlak na
zdech čpící místnosti plné nešťastných názorů

Nechci kráčet sebejistými ulicemi za noci plných
ozvěn žiletek dospělosti a oplzlé počestnosti

Nechci být psem, který mě honí v sloupoví a je
rozhodnut rozžvýkat mě pominuvší myšlenky

CHCI BÝT MILOVÁN !

L. S. D.

(1955)

Krásně prošlapaná bota

Krásně prošlapaná bota
na mojí pravé noze,
kolik je hříchů světa,
tolik má v sobě děr.

Kolik bahna jsme spolu přešli,
stopu za stopou, den za dnem.
Každého rána jsme se zas našli.
Ve dne jsme chřadli, žili jsme snem.

Krásně prošlapaná bota,
za nic bych jí nikdy nedal.
Kéž by jí narostly křídla,
odlítl bych, lepší cesty jí hledal.

Tržiště reality

Koukáš do zrcadla, ale nepoznáváš svoji tvář.
Probouzíš se na těch studených dlaždicích zhmotně-
lého smutku, na obličejích se zachycují stíny včerej-
ší samoty. Matná vůně (zbytky z včerejšího výletu)
se kondenzuje a její kapičky ti stékají po lících.
Nejsou to slzy, ty jsou hořké. Je to láska ke krá-
líkům, kteří na tebe čekají až je nakrmíš konopím.
Jdeš s psychedelickou kozou koupat se do křišťálo-
vého rybníka, potápíš se do medu a zapoínáš. Na
zbytky ostnů v tvé botě, na tvrdé pěsti hlídačů
mrtvých parků, na kyselé tváře paralytických souse-
dů, na otravné plyny jejich miláček, na hlupáky s
gumovými růžemi v klopách, na tramvaje skřípající
od obzoru k obzoru plné papírových panáků, na masky
holčiček zoufale se svlékajících před dospělostí
výlohových figurín, na shrbené duševní důchodce jež
byli tvými přáteli než okusili chuť rezavých řetězů,
na rozkazy povolávající k zelené sebevraždě, na
neurotické otřesy a mentální bouře jež tě strhávají
do studeného bahna životních příkopů, na posly
svobody, štěstí, práce a lepších zítřků, kteří tě
připíchnou již dnes spoustou černých a zelených
špendlíků na tabuli společnosti z níž není úniku,
na..., na..., na.....

Ráno koukáš do zrcadla, ale nepoznáváš svoji tvář.
Probouzíš se na tržišti reality, zakopáváš o rozsy-
pané koše lží a do uší ti zaléhá ostrý hlas stupid-
ního vyvolávače lásky k počítačím strojům.

Kup si štěstí od prodáváče štěstí, který si stokrát
pustil plyn. Vybírej dobře! Poslouchej co zpívá
slepý žebrák: ...střihají ti vlasy
nad hroben
život už mizí
za hroben...

Ukřižované euforie

Zachová si dokonalou jasnozřivost
přes stovky "tvrdých zásahů".

Každý rok koncem období těžkých nocí
nemohla vydržet bez drogy.

Ztracené mládí odvrací pošlepanou tvář
s těžkým závojem přes oči.

Radili jí, aby sbírala nálepky.
Pak jí poslali do prádelny mozků.

Kam to spějeme?
Bolí mne oči.

Co je nám po tom!

Je krásné sobotní ráno. Všechna okna prázdného bytu jsou otevřena dokořán. Bytem se s veselým pískotem prohání hejno vrabců. Jedním oknem vlétnou dovnitř, druhým vyletí ven, třetím dovnitř, čtvrtým ven, pátým dovnitř, šestým ven, sedmým dovnitř, osmým ven, devátým dovnitř, desátým ven.....

.....dvacáté první okno bylo zavřené!

Ani jednomu se nepodařilo prolétnout sklem. Narazili na neviditelnou překážku, o kterou se roztráštěla jejich těla. Leží bez pohnutí na špinavé podlaze.

Zvířený prach sžíšený s poletujícími peřím pomalu dopadá na jejich chladnoucí hlavy.

Je krásné sobotní ráno, které ruší jen doznívající pískot.

Odráží se od stěn a pokouší se marně dostat na sluneční světlo, rozlétnout se se záplavou vlnících paprsků do probouzející se krajiny.

JOHN BLACK SAHARA

(1956)

Notte

Na hřbitově chudých
vykopaly hlavy na pomník
nikdy jsem nebyl
kolem pláče slyšel v nočních

Motto

**Na hřbitově chudých psů a koček
vycpaný hlavy na pomnicích
nikdy jsem netušil
kolik pláče zbývá v nebesích**

Když dítě naposled zařvalo na matku
která pak s úlevou snesla se na chodník
Z okna v patře pár chviliek padání
Zaklení metaře který krev rozhání
po kostkách tvrdosti klidné a tišící
starosti s koňmi co běží a neslyší
Vyléčen mozek nejprostší věcí
Kde už strach nestačil nahradit rozum
Netřeba myšlenky v království poddaných
hledících oddaně do pece osudu
na zrůdu bochníku sedící na trůnu.

Boj nabíracích hlav

Medovina stekla o pysků
v žlutém, rozevlátém písku
dvě kapky se usadily
jak dvě oči v moři špíny.

V křižovatce na předměstí
dítě s rozpolcenou hlavou
ztrastáno tak vlastní matkou
dopátrat se chtělo viny.

Marně, bez naděje, tupě
kapek přibývalo v blátě
až se v obalu těch jezer
utopil prach co v nich vězel.

V továrně na elektriku
uchopily stupy kliku
z otevřených vrat se hnala
do mozků a do dělníků.

V svatém nadšení pak bili
do všeho co zrovna stálo
a když polehaly světy,
vystavěli bláznivosti, povýšené na svátosti.

Klaněli se před mašinou, jak věřící před křížem,
kteří dávno však už byli spolu s kosteli a kříži
zanesení hřbitovem.

Dítě s hlavou, s její půlí
pozvedlo se náhle ze tmy
mozek zmizel v kalné tůni.

Půlkou hlavy nabíralo
jak lopatou, nebo lžicí,
zvinstvo jež se ubíralo periferní metelící.

Povýšeno potom sedlo
na mramor a do paláců
králem se pak nazývalo
pokrokových polohlavců.

Leta po revoluci

Uprostřed prostřednosti
v hlubinách nicotnosti
v kornatách sametu a samíc
v středověku pokroku
na konečné stanici

s očima

s ušima

pro nic za nic leta po revoluci
coś se rozlilo
doleva doprava
nesmírně tlačící
na mozek a tělo zdánlivé blaženosti.

Písek vešel za nehty
prach vklouzl pod víčka
nehmatným tlakem hrdla se sevřela
a dech se rozdělil na dvě části
na tu co venku zmizela
na tu co uvnitř nestačila.
Ve vratech továrny pak sklonil jsem hlavu
abych se uklidil
s očima
s ušima
s dechem co ulétl s výkřikem
abych se uklidil
slepému davu.

Čeho se bojím

Pro někoho ztracen
pro někoho nalezen
pro někoho takovej jakej jsem
to jsem řekl a pak jsem kles
a byl jsem
a pil jsem.

Pro někoho ztracen
pro někoho nalezen
pro někoho takovej jakej jsem
většinou lhostejnej.

Na my kremaci si zařečnílí
některý si i zaplakali
a byl jsem
pro někoho ztracen
pro někoho nalezen
pro někoho takovej jakej jsem byl
většinou lhostejnej
a toho se bojím.

Milen KOCH

(1948 - 1974)

Hora Láv

Ltd.

Ó Láv, ó Láv, ó Láv, ó Láv městský obvod v pyžamu
číslo deset a v červených cedulích na domech zarostlých
na věky výplatní páskou vedlejšího zaměstnání, ó Láv,
ó Láv s autogenem mezi očima na konečné stanici auto-
busu III, A v Dolních Měcholupech,
ó Láv, ó Láv píše píseň ve velkém ruukém bagru ze
doprovodu sbíječek cikánských učitelů a točí klikou
u výsypných vozů nad nadjezdem z betonových penisů
tutového života,

ó Láv, ó Láv -

kdo je láska, kdo je láska, kdo je láska ?

Ó Láv, ó Láv!

Děti vykukují z jeslí zvědavě přes suché kaktusy za
oknem a stárnou jak montážní dílce v kleci těžké
ohnivzdorné hlíny, ó Láv, ó Láv má-ma tá-ta slabikují
posuvné jeřáby z neplánované oblohy božího polotovaru
a člověk chce překonat polosautomatickou linku na sla-
měné panenky ó Láv

kdo je láska, kde je láska, kdo je láska ?

Ó Láv, ó Láv!

Bílé myš na řetězu továrna na léčiva odtřeluje vzdu-
chovou pistolí měsíc nad plynárnou, ó Láv, ó Láv che-
mici slézají šišaté cisternové košíky a v plynovém
jaru shrabují velkými mosaznými rýči ve tvaru lebky
z bahenních nádrží penicilinovou plíseň, ó Láv, ó Láv
zatím co vlaštovky střemhlavě nalétají na pozadí
života v ztroskotaných bunkách ó Láv, ó Láv

kdo šílí láskou, kdo šílí láskou šílí láskou ?

Ó Láv, ó Láv!

Vedle v domě buďí kolenem do klavíru nový Beethoven
a žvejka sušené potraviny z prastarých not ve své
symfonii Nr. 6 F-dur op. 68 (pastorale) ó Láv, ó Láv
kdo poručí lásce, kdo ji ohlásí, kdo ji zavolá?

Ó Láv, ó Láv!

V souladu s ostatním okolím přichází každé ráno duchovní otec ke své oltářové vrtačce do té laboratoře kovošrotu co se míhá v bouřlivém potlesku padajících plechů, ó Láv a chmurně předčítá s vypětím všech sil své minerální kázání z tajného z tajného rukopisu výrobních hlášení,

Za komínem sedí Velký Vůz a s největším soustředěním pozoruje na výhybkách poskakující slitiny zmechanizovaných snů, ó Láv, ó Láv, ó Láv z dálky do dálky doléhá ponurý, chvílemi skřehotavě falešně přeletavý hlas varhan z vrakoviště aut, ó Láv, ó Láv Dědové z televizních antén ukazují vyžroubované hvězdy z železného monopolu na štěstí a výfukové plyny
ó Láv, ó Láv -

Kdo stvořil ve mně lásku

Kdo umírá láskou mojí vinou

Kdo umírá láskou za své provinění ? Ó Láv, ó Láv---
večerní vítr trhá okvětní lístky z meruněk a žene je ulicí Května proudem světla které vrhají dvě elektrické oči autobusu.

Od rána před naším domem stojí kovové zvíře a bílým pruhem na boku.

Ríkám v duchu: "Běž pryč ty strešídlo, do své garáže pryč od našeho domu! Ó, ó, ó běž pryč ty ošklivé zvíře!-
Nechal jsem práce před třemi lety, je tomu pět let, co jsem naposledy držel učebnici, je to dva a půl roku nazpět co jsem měl víc než dvě kila v hotovosti. Běž pryč modrý škvore nyní zelený škvore, jsem nedělník, protože má práce nemá žádný finanční obrat, ó Láv, ó Láv.

Žiji pro okamžik a ani popel já jsem láska.

Před mým bytem čekají na mě tři Orgáni, protože jsem stvořitel, který šílí láskou v květnu, Ó Lásko! Ó Lásko! ty máš svou hlavu Lásko, kéž trvale ji patří velká koruna!

Ó Láááá!

Ty máš své oko Lásko! Ty jsi moc, paní obou polokoulí,
obou očí všech bohů a lidí a líbezných květín
Ty máš svůj nos Lásko! Velká láska síla člověka!
Ty máš svůj žaludek Lásko! Velká je tvá síla, když
pojiš ty před mými dveřmi, kteří zoufale zvoní,
aby splnili rozkaz.

Ty máš své stehna Lásko! Ty nepřijmeš úřad Usury.
Pták otevřel tvá ústa v den tvého narození Ó Lásko,
Ó Lásko! Květina tě neuchrání.

Ty máš své oči Lásko! Tvé pravé oko se jmenuje Lada,
tvé levé oko je mé levé oko!

Ty máš velké břicho, Lásko! V něm jsou ukryty mé děti,
které přijdou do nebe za tebou a za všemi Květinami.

Ty máš mou sílu, Lásko! A tato síla je svatá. Před ní
neobstojí Státník.

Ty jsi můj pyj, Lásko! Ty jsi vagina mé matky a ochrán-
kyně mých přátel.

Jsem nerozumný chlapec přepadený policií. Ó Lásko tys
mě vytvořila, tys mě oblékla, národy leží pod tvým
chodidlem.

Procitni ve všech. Ó Lásko! Ó Láv.

Lásko! Stůj za mnou, láske! Ó! Zůstaň se mnou láske!

Sestup dolů! Vyteč!

Odklíď ty kteří mě hlídají!

Marxističtí pěstouni svýma rukama a svojí prdelí k něče-
mu přispěli.

Oplač mě láske ve večerním člunu slunce.

Ó Láv, Ó Láv!

Hle zde jsem! Lásko!

Zdvihni se na svůj levý bok, Lásko! Polibím tě na
straně, dokud jsem celý.

Lásko! Otevírám jim dveře, ptají "jste pan Koch, půjde-
te s námi" a zatýkají mě jako promovaného příživníka
za svojí vinu na tobě pro moji lásku k tobě, berou mě
mezi sebe, veřejnost směje se mé nádherné hlavě plné
lásky

Sedím mezi dvěma Aparáty se svou láskou sám šílený
láskou která je nebezpečná v mém pojetí v mé vlasti
která mě nezubí, v mé vlasti kde vrcholná negace přechá-
zí v nejkrásnější aktivitu.

Vezou mě po třídě Sboru Národní Bezpečnosti a pak mě
říkají, když stojíme, běžte napřed Kochu! Běžte, cesar!
Kdo ošidil lásku? Ó Láv!

Jsem zamilován a Ochránci do sebe strkají a smějí se
tomu jak mě skřípli.

Oni mají černé obušky u boku a říkají: "Máme radost
z tvého příchodu."

Já jsem velká záplava

Já jsem Lásku jež nařiká

Ó Láv, ó Láv

ó Láv,

ó Láv, ó Láv

Kdy přijde Milek v uniformě, převlečen, aby mě
osvobodil?

ó Láv, ó Láv, ó Láv ó Láv -

kdo stvořil lásku, kdo ji stvořil, kdo ji stvořil

?

Ó Láv, ó Láv!

Doslov

Ti kteří nevypadli z tramvaje
ti kteří se zachránili při výbuchu plynárny
ti kteří přecházeli ulice aniž je přejelo auto
ti kteří sbírali známky
ti kteří každý den mluvili o sportu
ti kteří četli jen výplatní pásky
ti kteří v životě neviděli slunce
ti kteří půl života šetřili na auto
a půl života na byt
ti kteří mysleli jen na to co vzít na sebe
ti kteří měli moc starostí o souseda
ti všedně nevšední i nevšedně všední
Ti přežijí všechno

a pak umřou.

DO 307

(1973)

vytřenej zrak
papírem svědomí
vytřenej krk
tisícem loků
vytřenej tlak
brzdy sou pitomý!
vytřenej směr
kterym se děj!

Květná neděle

naše nahánění
do klecí
navočkovaná paranoia
místo srdce
buchar
světu zdar!
transparenty
přikrejvaj špínu
buldozery
žerou hlínu
řízený hlasy
válčej se sluncem
my za paprsky dem!

Operace přírody

vylámen všechny stromy
vytrháme trávu
do skal vytesáme zvony
po kraji rozlejem
žhavou lávu
všechno ovoce
bude kvasit
alkoholickéj plamen
začne živý strašit
skutečnost je pouhym klamem
musíme se všemu smát
co se ještě může stát?

ref: ať chcípnou všichni mudrcové
voslavený budou blbci

zasadíme
železnou květinu
vo kterou spolu
budem pečovat
v noci se rumem
vožerem
pak na ní budem
chodit chcát
tendle železněj květ
nade vše budem milovat

ref: ať chcípnou všichni mudrcové
voslavený budou blbci

až z květiny spadne
první rez
přepadne tě asi děs
mol napadne tvůj šat
budeš se chtít kát

nenáš zdání
že tvý polopokání
je k hovnu
todle násilný vobnažení
není žádný známení
až v rezu a prachu
po krk budeš vřezet
řekneš mi pak
kam se poděl
TVUJ MOUDREJ SVĚT?

ref: ať chcípnou všichni mudrcové
voslavený budou blbeci
jen ať se slastně krouťej
věševědoucí volové
víc uviděj slepí krtci